

Merak Eden Susamuru

kitap

JILL TOMLINSON

Resimleyen Paul Howard

Pat küçük bir susamuru.
Meraklı mı meraklı.
Denizde sırtüstü uzanıp
yüzmeyi seviyor.
Pat soru sormayı da çok seviyor!

Acaba Pat bütün sorularına
cevap bulabilecek mi?

Serinin diğer kahramanlarıyla
tanışmak ister misiniz?

hayykitap

8 TL

Bu, Pat.

Pat küçük bir susamuru.

Denizde sırtüstü uzanıp
yüzmeyi seviyor.

Pat soru sormayı da
çok seviyor.

Ama ya sorularının
cevaplarını kimse
bilmiyorsa?

Hayykitap - 242
Yaşasın Çocuklar - 50

MERAK EDEN SUSAMURU
Jill Tomlinson

Özgün Adı: The Otter Who Wanted to Know
Resimleyen: Paul Howard
İngilizceden Çeviren: Gökçe Ateş Aytuğ
Editör: Şiirsel Taş
Grafik Uygulama: Mehmet Karakurt

© Hayykitap, 2013
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Hayykitap'a aittir.

İngilizcede ilk baskısı 1979'da Methuen Children's Books tarafından yapılmıştır.
Yeni baskıları 2004'ten bu yana Egmont UK Limited, 239 Kensington High
Street London W8 6SA tarafından yapılmaktadır.

Metin © The Estate of Jill Tomlinson, 1979
Kapak ve resimler © Paul Howard, 2004
Tüm hakları saklıdır.

ISBN: 978-605-5181-49-9
1. Baskı: İstanbul, Aralık 2013

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay. Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C
Güneşli-İstanbul
Sertifika No: 11965
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Hayy Grup İletişim Yayıncılık Yapımcılık Reklamcılık ve
Danışmanlık Tic. ve San. Ltd. Şti.
Zeytinöğlü Cad. Şehit Erdoğan İban Sok.
No: 36 Akatlar Beşiktaş 34335 İstanbul
Sertifika No: 12408
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
cocuk@hayykitap.com
www.hayykitapcocuk.com

Yayınevinden ve yazardan yazılı izin alınmadan
kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Merak Eden Susamuru

JILL TOMLINSON

Resimleyen Paul Howard

İngilizceden Çeviren Gökçe Ateş Aytuğ

D. H.'ye ve yaşamı güzel kılan herkese...

Bölümler

Sorular, sorular, sorular 7

“Ölü taklidi” oyunu 18

Köpekbalıkları! 28

Pat Gaffer’le tanışıyor 38

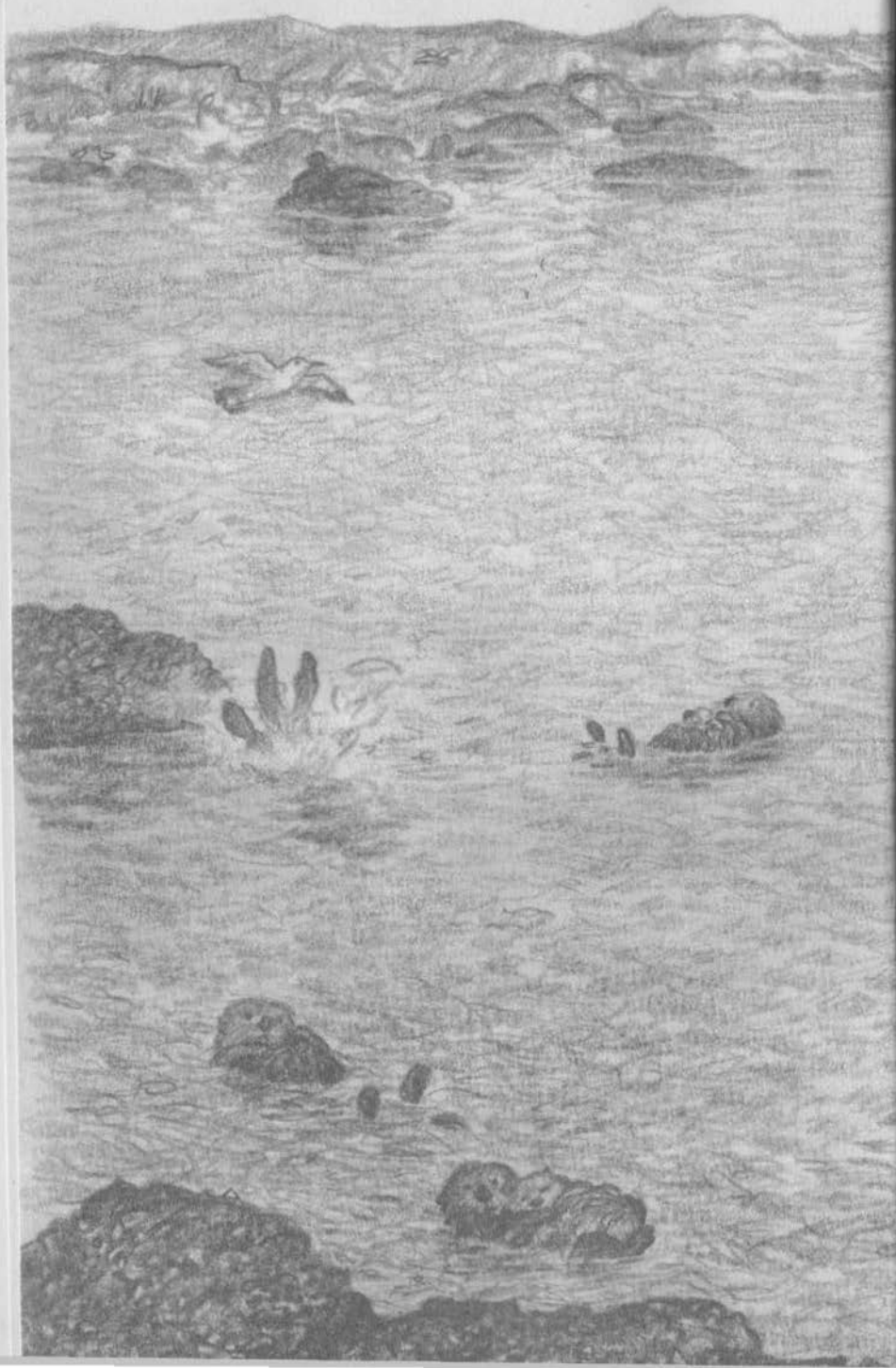
İnsanlar onları kurtarıyor 50

Yüzerken 59

Yeniden bir arada 69

Havada yolculuk 77

Denize dönüş 87

Sorular, sorular, sorular

Pat yavru bir susamuruydu. Denizin içinde bir o yana bir bu yana dönerek postunu temizliyordu. İyice paklandıktan sonra sırtüstü yattı, ayak parmaklarını ve yassı kuyruğunun ucunu havaya çevirip kendini denize bıraktı.

Babi de susamuruydu. Pat'ı ilk kez görüyordu. Küçük yaşına rağmen kendine bakmayı biliyor gibiydi Pat. Babi onun yanına gitti.

“Merhaba,” dedi Pat’a. “Ne yapıyorsun?”

Pat gözlerini açmadan, “Hiç,” dedi.

Yabancı susamurlarıyla konuşmaması gerektiğini biliyordu.

Babi ayaklarını çırparak gidip Pat’ın yanına uzandı. “İyi,” dedi. “Ben de *hiç* yapıyordum. Beraber yapalım.”

“Deniz çok büyük,” dedi Pat. “İkimize de yeter.”

“Evet, gerçekten de çok büyük,” dedi Babi. Ama Pat’ın onu başından savmasına izin vermeyecekti. “Adı Pasifik. Biliyor muydun?”

“Hayır, bilmiyordum,” dedi Pat. Konu birden ilgisini çekmişti. “Neden Pasifik peki?”

“Gaffer’e sormalısın. O her şeyi bilir.”

“Gaffer’i tanımıyorum,” dedi Pat.

“Tanımazsın. Bebek olduğun için hep annenin yanındaydın. Gaffer en yaşlı

susamurlarından biridir. Şurada, diğer erkeklerle birlikte yaşıyor. Annemin yeni bir bebeği oldu, o yüzden ben de genellikle onların yanına gidiyorum. En çok Gaffer'i seviyorum. Bir sürü hikâye biliyor.”

“Gerçekten de bütün soruları cevaplayabiliyor mu?” diye sordu Pat. “Annem çok fazla soru sorduğumu söyler. Neredeyse hiçbirini de cevaplamaz.”

“İstersen bana sor. Biliyorsam cevaplarım. Bilmiyorsam da Gaffer'e sorarım,” dedi Babi. Başına nasıl bir dert açtığından haberi yoktu. Pat'ın sorularının sonu gelmezdi.

“Henüz çok az şey biliyorum,” dedi Pat. “Merak ediyorum, öğrenmek istiyorum. Mesela adını öğrenebilir miyim?”

“Babi. Seninki Pat, değil mi? Bak şu gelen benim annem. Onun adı da Kari.”

İrice bir susamuru onlara doğru yüzüyordu. Gövdesine sımsıkı tutunmuş bir de bebeği vardı.

“Merhaba,” diye seslendi Babi. “Kendime yeni bir arkadaş buldum. Adı Pat, her şeyi merak ediyormuş.”

“Neyi mesela?” diye sordu Kari.

“Her şeyi işte,” dedi Babi.

“Pekâlâ, annesinin nerede olduğunu merak ediyorsa kelplerin orada kestiriyor,” dedi Kari neşeyle.

“Kelp nedir?” diye sordu Pat. “Geceleri deniz bizi alıp götürmesin diye gövdemize doladığımızı biliyorum ama ne olduğunu bilmiyorum.”

“Hah, bu soruyu cevaplayabilirim işte,” dedi Babi. “Kelp bir tür suyosunu. Çok uzun, saçak saçak ve güçlüdür.”

“Yosun nasıl oluşur peki?” diye sordu Pat. Sonra da Babi'nin cevabını beklemeden ekledi: “Acıktım.” Zaten annesi de durmadan soru sorduğunu ya da yemek yediğini söylerdi.

“Ben de acıktım,” dedi Babi. “Birlikte dalıp yiyecek aramak ister misin? Çok güzel bir yer biliyorum.”

“Anneme gittiğim her yeri haber vermem gerekiyor,” dedi Pat. “Önce ona uğrayalım, sonra dalarız, olur mu?”

Güçlü ayaklarını çırparak kelplerin oraya gittiler.

“Dur tahmin edeyim,” dedi Pat'ın annesi onları görünce. “Yiyecek aramak istiyorsun. Tamam, gidebilirsin. Ben de yorgundum zaten, Babi'nin seni götürebileceğine sevindim.”

Böylece Babi ile Pat yiyecek aramaya gittiler. Birkaç kayanın etrafından yüzüp, suyun sığılaştığı bir koya vardılar. Birlikte daldılar, Pat çok geçmeden birkaç denizkestanesi ile denizhiyari buldu. Sonra da Babi'nin bir çakıltaşıyla bir kayaya vurduğunu gördü. Ne yapıyordu acaba? Denizin dibindeyken soramazdı Pat, o yüzden yüzeye çıktı.

Babi'yi beklerken, hep kolunun altında sakladığı çakıltaşını alıp göğsünün üzerine yerleştirdi ve avladığı denizkestanesini ona vura vura kırmaya koyuldu. Derken Babi de yüzeye çıkıp yanına geldi.

“Ne getirdin?” diye sordu Pat.

“Senin için avladım,” dedi Babi. “Bak. Kaya istiridyesi.” Göğsüne büyük bir çakıltaşını koyup kaya istiridyelerini üzerine sertçe çarpmaya başladı. Pat ise parçaladığı denizkestanesini göğsüyle karnının üzerine yaymış, afiyetle yiyordu. Babi istiridyeyi açana kadar hepsini silip süpürdü.

“Bundan da al,” dedi Babi.

Tadı harikaydı. Pat ilk kez istridye yiyordu. Patilerinin arasına alıp son damlasına kadar yaladı, sonra da postunu temizlemek için suyun içinde dönendi de dönendi. O sırada Babi de kendi istiridyelerini açmış yiyordu.

O da bitirince Pat gibi kendini temizlemek için suyun içinde döndü, sonra da arkadaşının yanına yüzdü.

“Midye tamam ama istiridye açmayı beceremem herhalde,” dedi Pat.

“Yakında istiridyeler de tükenir zaten,” dedi Babi.

“Neden tükensin ki?” diye sordu Pat.

“Çünkü çok kalabalığız,” dedi Babi. “O yüzden de yiyecek bulmak gittikçe zorlaşıyor.”

“Burayı bizden başka keşfeden yok galiba,” dedi Pat. “Hadi gidip biraz daha avlanalım.

Ama bu sefer istiridyeyi kendim kırmayı deneyeceğim.”

Kayaların aralarına daldılar. Dokuna dokuna istiridyeye aradılar. Sonunda ikisi de birer tane buldu. Nefes almak için yeniden yüzeye çıkmaları gerekiyordu.

Babi kendi çakıltaşını Pat’a uzattı.

“Seninki sana ufak geliyor artık,” dedi.

“Benimki de bana. Sen bunu al, ben de dalıp yeni bir tane çıkarayım.”

O gidince Pat istiridyelerini yeni çakıltaşına vurmaya başladı. Kırmaları için Babi’yi beklemek istememişti. Çok zorlansa da Babi dönmeden istiridyelerini açmayı başardı. Karınlarını doyurduktan sonra her zamanki gibi postlarını temizlemek üzere suyun içinde bir o yana bir bu yana döndüler. Sonra da suyun yüzeyinde sırtüstü uzandılar.

“Neden her seferinde yemek yedikten sonra bunu yapmak zorundayız?” diye sordu Pat. “Post baş belası bir şey değil mi sence de?”

“Değil aslında, biliyorsun,” dedi Babi. “Bizi sıcak tutuyor ve onun sayesinde denizin yüzeyinde kalabiliyoruz. İçindeki hava, derimizi kuru tutuyor. Ama postumuzun temizliğine dikkat etmek zorundayız. Eğer kirlenirse üşürüz, sonra da dibe batarız.”

“Yaa,” dedi Pat. Bu seferlik başka sorusu yoktu çünkü üst üste dalıp çıktığı ve istiridyenin kabuğuyla uğraştığı için kendini yorgun hissediyordu.

Annelerinin yanına döndüler. Gövdelerini kelpere doladılar. Her anne, bebek kayıp düşmesin diye uzun bir kelpi bebeğiyle kendisine dolardı.

Babi ile Pat tıpkı büyüklerinden öğrendikleri gibi gözlerini patileriyle örtüp yattılar. Pat bunu niye yaptıklarını merak etti.

“Acaba neden...” diye başladı ama sorusunu tamamlayamadan uyuyakaldı.

“Ölü taklidi” oyunu

Pat'ın ertesi sabah duyduğu ilk şey Babi'nin sesiydi. “Uyan hadi, uyan. Kahvaltı zamanı!” Pat'ın üzerine bir yengeç bıraktı Babi.

“Ayyy!” diye bağırdı Pat. “Kahvaltım bıyıklarım dolaştı.”

Babi yengeci çakıltaşıyla öldürüp Pat'ın bıyıklarını kiskacından kurtardı.

“Ye hadi hemen,” dedi Pat'a. “Çok lezzetli.”

Pat kahvaltısını afiyetle mideye indirdi.
Bitirince de, “Sana da var mı?” diye sordu
Babi’ye.

Babi cevap vermedi. Gökyüzüne
bakıyordu.

“Görüntü hiç hoşuma gitmedi,”
dedi. “Bunlar fırtına bulutları. Deniz de
dalgalanıyor. Biraz açığa gitmeliyiz.”

“Neden?” diye sordu Pat.

“Yoksa dalgalar bizi kayalara çarpar!”

“Dalga filan göremiyorum ben,” dedi Pat.
“Dün bulduğumuz o yere gideyim diyorum,
canım kaya istiridyesi çekti.”

“Hayır, sakın gitme,” dedi Babi. “Fırtına
tam da oradan patlayacak!”

Fakat geç kalmıştı. Pat onu dinlemedi.
Doğruca koya gidip, istiridyeye avlamak için dibe
daldı. Bir tane buldu ama yüzeye çıktığında

deniz azmıştı. Dalgalar kayalara vuruyordu, hatta az kalsın Pat'ı da sivri bir kayaya çarpacaktı.

Pat denizden çıkmaya çalıştıkça dalgalar onu geri savuruyordu. Derken tam da kaygan gövdesini bir kayanın üzerine atmaya çalışırken Babi imdadına yetişti.

“Hadi,” dedi Babi. “Sırtıma çıkıp bütün gücünle ayaklarını çırp. Dalgaların arasından geçerken de gözlerini kapat. Karaya çıkmamız gerektiğini söylemiştim sana Pat. Kendin ettin kendin buldun. Dalgalar kaya diplerinde daha da kuvvetlidir.”

Kayalardan yeterince uzaklaştıklarında Pat'a, “Artık inebilirsin. Gözlerini de aç ama ayak çırpmaya devam et. Bu yaptığın çok saçmaydı. Bir daha asla fırtına varken kayalara yaklaşma,” dedi Babi.

“Ama canım istiridyeye çekmişti. Aa!
İstiridyemi kaybettim...”

“Küçük şapşal bir susamurunu
kaybetmekten iyidir. Ya doğru soruları
sormuyorsun ya da cevabı dinlemiyorsun.
Hangisi sence? Denizi pek tanımıyorsun
anlaşılan. Balinalar hakkında ne biliyorsun
mesela?”

“Hiçbir şey,” dedi Pat.

“Bilmen gerekir,” dedi Babi. “Susamuru
yerler. Ya da en azından katil balinalar yer.
Fakat onlardan kurtulmak hiç de zor değil
çünkü cansız şeyleri ağızlarına koymazlar.
O yüzden de tek ihtiyacımız olan, ölü taklidi
yapmaktır. Arkandan yaklaşan bir yüzgeç fark
edersen hemen top gibi kıvrılıp hareketsiz kal.
Balina öldüğünü zannedip gidecektir. Hadi gel,
katil balinalara rastlayabilecek kadar açılmadan

önce birkaç deneme yapalım. Ben katil balina olup seni kovalayacağım. Epeyce öteden elimi yüzgeç gibi havaya kaldıracacağım. Hazır mısın? Hadi başla.”

Pat sırtüstü ayak çırparak süratle yüzmeye başladı. Bir süre sonra Babi'nin elini kaldırdığını gördü. Dibe dalıp yan döndü, top gibi kıvrılıp yüzeye çıktı, hiç kımıldamadan durmaya başladı. Birisi onu dürtünce çok şaşırıldı.

“Pat,” diyordu o birisi. Annesiydi. “Hadi gel, kıyıdan uzaklaşmamız gerekiyor. Pat! Ne yapıyorsun kızım?”

“Uzaklaş buradan anne,” dedi Pat.
“Öldüm ben.”

“Ölü susamurları konuşmaz,” dedi Babi yanlarına yüzerken. “Pat’a katil balinaları öğretiyordum da.”

“Harika bir dersmiş,” dedi Pat’ın annesi. “Uzun zamandır onu bu kadar sessiz görmemiştim. Ama artık kalksın da biraz açılalım.”

“Pat,” dedi Babi.

Pat tek gözünü açtı. “Hâlâ ölü müyüm?” diye sordu.

“Hayır. Gitmemiz gerekiyor. Ah, annem de geldi!”

Kari göğsünde bebeğiyle yanlarına yüzdü. Hep birlikte ayak çırparak açığa yüzdüler.

“Burada karnımızı nasıl doyuracağız?” diye sordu Pat, kayalık sahilden epeyce uzaklaştıklarında. “Su çok derin. Asla dibini göremeyiz.”

“Balık ya da ahtapot yakalayacağız,” dedi annesi. “Babi, hadi Pat’la dalın da ne bulabileceksiniz bakalım.”

Daldılar. Her biri birer balık bulup yedi.

“Sırada ne var?” diye sordu Pat. “Ben hâlâ açım.”

“Biraz daha derine dalıp mürekkepbalığı ya da ahtapot bulmaya çalışacağız,” dedi Babi.

“Ahtapot nedir?” diye sordu Pat.

“Bir sürü kıpır kıpır bacağı vardır,” dedi Babi. “Gösteririm.”

Kısa sürede ikisi de küçük birer ahtapot yakaladı.

“Ay, göğsümü gıdıklıyor,” dedi Pat.

“Gerçekten de kıpır kıpırmış!”

Babi ona ahtapotu çakıltasıyla öldürmeyi öğretti, sonra da kıtlıktan çıkmışçasına yediler.

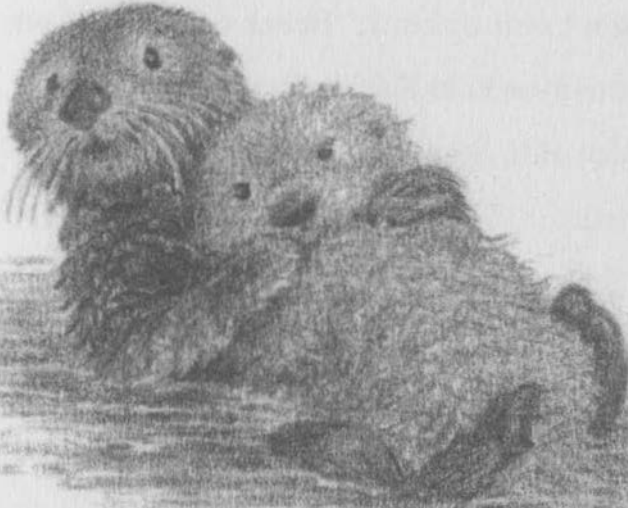
“Mmm,” dedi Pat. “Güzelmiş. Denizde açılmayı sevdim.”

Annelerinin yanına döndüler. Babi kollarını uzatarak, “Kardeşimi bana ver,” dedi Kari’ye. “Siz de gidip bir şeyler yiyin.”

Pat, Kari’nin bebeği uzatışını izledi. Bebek elleriyle Babi’nin göğsüne sıkıca tutundu.

“Sen de yanımda kalsana,” dedi Babi. “Bu fırtınada üzerimden düşebilir. Bana yardım edersin.”

Pat arkadaşının yanında kaldı.

Anneler balık avlamaya gitti. Karınlarını iyice doyurduktan sonra sırtüstü uzanıp bebek bakıcılarını izlemeye başladılar. Tartıştıklarını görebiliyorlardı.

Pat hızlı hızlı ayak çırparak annesinin yanına geldi. “Babi bebeği tutmama izin vermiyor. Neden tutamayacakmışım ki?”

“Tutabilirsin tabii. Ama bu fırtınada olmaz,” dedi annesi. “Deniz çok azgın. Durulana kadar bekle. Ah tatlım, duydun mu? Bebeğin karnı acıkmış.” Bebek o kadar yüksek sesle mivliyordu ki Kari hemen gidip onu Babi’den aldı. Saniyeler sonra bebecik annesini emiyordu.

“Bu kadar ağır olmasına hiç şaşmamalı,” dedi Babi. Sonra da Pat’a dönüp, “Hadi gel, akşam yemeği zamanı,” dedi.

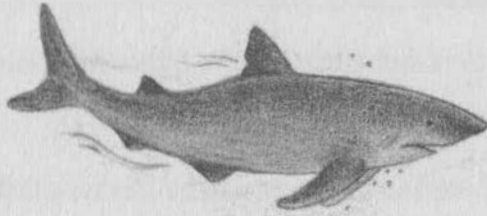
“Yemekte ne var?” diye sordu Pat.

“Balık,” dedi Babi. İkişer balık avlayıp mideye indirdikten sonra kelpilerin oraya döndüler. Fırtına tamamen dinmişti ama çok yorucu bir gün geçirmişlerdi. Fakat Pat’ın hâlâ soru sormaya gücü vardı.

“Neden fırtına çıkar?” diye sordu Babi’ye. Gözlerinden uyku akıyordu.

Babi ise bir cevap ararken Pat’ın patileriyle gözlerini kapatıp uykuya daldığını gördü. O da aynısını yaptı.

Köpekbalıkları!

Sabah uyandıklarında deniz cam gibiydi ve güneş pırıl pırıl parlıyordu. Babi yine Pat'a kahvaltı getirdi. Pat karnını iyice doyurduktan sonra postunu temizleyip, "Yarın bir şey getirme. Bugün ben de seninle gelip balık tutmayı öğreneyim," dedi Babi'ye.

Babi güldü. "Haklısın galiba," dedi. "Öğrensen iyi olur. Peki tamam, kabul. Ama önce biraz uzanıp sohbet edelim. Bana sormak

istediđin bir Şey var mı?”

“Köpekbalıklarıını merak ediyorum.”

“Vaktimiz yok. Çabuk. Yüzüstü dön. Beni takip et. Hayır, yanımdan ayrılma.”

“Neden?” dedi Pat.

“Nefesini tutup olabildiğince hızlı kumsala gel, sonra da karaya çıkacağız. Arkamızda köpekbalıkları var. Sakın bakma. Sadece yüzmeye devam et. Çabuk.”

Pat Babi'nin dediğini yaptı. Kumda sürüne sürüne kumsala çıktılar. İkisinin de kolunun altında birer çakıltaşı vardı, o yüzden bir patiyle iki perdeli ayak üzerinde ilerliyorlardı. Tam dengeli gidemeseler de hızları fena değildi.

“Tamam,” dedi Babi. “Arkanı dönüp bak bakalım.”

Pat arkasını döndü. Suyun yüzeyinde

ilerleyen yüzgeçler vardı, sallanan kuyrukları görebiliyorlardı.

“Aslında köpekbalıklarını bu şekilde öğrenmeni istemezdim. Bizden daha hızlı yüzebilirler ama karaya çıkamazlar. O yüzden de sana doğru gelen bir köpekbalığı görürsen yapılacak en doğru şey, olabildiğince hızlı davranıp kumsala ya da kayalara çıkmaktır.”

“Ama karada uzun süre kalamayız,” dedi Pat. “Postumuz zarar görür.”

“Merak etme, birazdan giderler. Şu anda bizi yakalayamadıkları için kızgınlar ama gideceklerdir. Biz de kelplerin oraya döneriz.”

Bir süre sonra köpekbalıkları pes edip geri döndü. Pat ile Babi birbirine baktı.

Postları kurumuş, tüyleri tutam tutam havaya kalkmıştı.

“Haklısın Pat,” dedi Babi. “Karada durmak postumuz için hiç de iyi değilmiş. Kelplere yüzmeden önce iyice ıslanmamız gerekiyor.”

Böylece bir süre kıyıdaki dalgalarla oynadılar.  nceki günkü gibi azgın değil hafif dalgalıydı deniz.

Pat Babi’yi bir kayadan aşağı itip kendisi de arkasından suya kaydı. Postları iyice ıslanıp parıldayana kadar da cup cup birbirlerini itip durdular.

“Yeterince ıslandım mı?” diye sordu Pat.

“Evet,” dedi Babi. “Ama tüyelerine biraz yosun yapışmış. Onları da temizle.”

Pat dediğini yaptı. “Senin üzerinde de var,” dedi Babi’ye. “Sırtında.”

Babi bir kayaya sürtünerek yosundan kurtuldu.

“Hepsi gitti mi?” diye sordu Pat’a.

“Hayır,” dedi Pat ve yanına gidip kalan küçük parçayı çekip aldı.

“Şimdi de tam olarak su geçirmez olmuş musun, ona bakalım,” dedi Babi.

Pat’ı dalgaların altına itti. Pat kolaylıkla yüzeye çıkabildi.

“İyi durumdasın. Şimdi de sen beni it,” dedi Babi. Pat da üstüne atıldı. Onu dibe itekledi ve yüzeye çıktığı her seferinde de tekrar batırdı.

“Bu kadar yeter,” dedi güçlkle
Babi. “Beni sürekli batırırsan nasıl nefes
alacağım?”

“Şimdi de sırtüstü yüzebiliyor musun,
ona bakalım,” dedi Pat.

Babi denize uzandı, postundaki
hava sayesinde mükemmelen sırtüstü
yüzebiliyordu.

“Yemek yemeyecek miyiz?” diye sordu
Pat. “Ben acıktım.”

“Evet, saatlerdir dışardayız,” dedi Babi.
“En azından köpekbalıklarına yem olmadık.”

Hızla yüzerek kelplerin oraya gittiler.

Pat’ın annesi endişeli ve kızgındı.

“Nerede kaldınız?” diye çıkıştı onlara.
“Ortadan kaybolmadan önce benden izin
alman gerekiyor.”

“İsteyerek olmadı ki,” dedi Pat.

“Köpekbalıkları peşimize düştü. Ama ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum.”

Annesi Pat’ın böbürlenişine aldırış etmedi.

“Aman yarabbi,” dedi. “İyi ki Babi yanındaymış.”

“Çocuklar, beni dinleyin,” dedi Kari. “Bu maceradan sonra acıkmışsınızdır. Hadi gidip kendinize yiyecek bir şeyler bulun ve uyku vaktine kadar da dönmeyin.”

“Neden?” diye sordu Pat.

“Dönünce görürsün,” dedi Kari.

“Sürpriz.”

Pat’la Babi başka susamurlarıyla birlikte dalmaya gitti ve Pat bir sürü denizkestanesi topladı. Tam nefes alıp onları yemek için yüzeye çıkıyordu ki, birisi avlarını altından çekip aldı. Pat hemen Babi’yi çağırdı.

“Kimin yaptığını biliyorum,” dedi

Babi. “Ona Kapkaççı deriz. Kendi dalmaya üşenir, küçüklerin avladıklarını çalar. Ben varken yapsın da göreyim. Al, benimkileri paylaşalım.”

“Bütün susamurlarının birbirlerine yardım ettiğini sanıyordum,” dedi Pat, bir yandan da yemeğini yerken.

“Hayır, kötü susamurları da var ne yazık ki,” dedi Babi. “Tıpkı tehlikeli balıklar ve susamuru avlayan insanlar olduğu gibi. Onları duymuşsundur, değil mi?”

“Hayır,” dedi Pat şaşkınlıkla. Bugün, ne kadar tatsız şey varsa hepsini öğrenme günüydü sanki.

“Artık pek rastlanmıyor,” dedi Babi. “Ama eskiden insanlar üşümek için postumuza göz diker, bizi sopalarla kovalarmış.”

“Neden üşüyorlar ki?” diye sordu Pat.

“İnsan çıplaktır, postu yoktur. Zavallicıklar,” dedi Babi. “Ayrıca balıkçılar, denizkulağı denen büyük ve güzel kabuklunun yanına yaklaşmamızdan hoşlanmaz. Hatta yaklaşsak bizi tüfekte vururlar. Fakat hasta susamurlarına bakan, yeni yuvalar bulmamıza yardım eden iyi insanlar da var elbette.”

“Biz niye yeni yuvalar arıyoruz ki?” diye sordu Pat. “Anlat. *Her şeyi* merak ediyorum.”

“Artık annenin yanına dönsek iyi olur. Yatma vakti geliyor.”

Kısa süre sonra sürprizin ne olduğunu gördüler. Pat’ın annesi, üzerinde bir bebekle uyuyordu, bir kelp sarınmışlardı. Bebek tüylerle kaplıydı ve gözleri açıktı.

“Annemi uyandırma,” dedi Kari. “Sabah konuşursunuz. Küçük bir erkek kardeşin oldu Pat.”

Heyecanlı, aslına bakılırsa biraz fazla heyecanlı bir gün geçirmişlerdi. Neyse ki mutlu sona ermişti. Bu seferlik Pat hiç soru sormadı. Patileri gözlerinde, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle hemencecik uykuya daldı.

Pat Gaffer'le tanışıyor

Ertesi sabah Pat ile Babi kahvaltılarını yapmış, Pat'ın annesiyle sohbet ediyorlardı. Kari onlara seslendi.

“Bebeğe bakabilir misiniz çocuklar, ben de gidip biraz dalsam?” diye sordu. “Deniz sakın, bebeği bu sefer Pat da tutabilir bence.”

Babi'nin kız kardeşi iri bir yavruydu, Pat ise ufak tefekti. O yüzden Kari yavruyu Pat'ın göğsüne yerleştirirken çok dikkatli davrandı.

“Onlara göz kulak ol,” diye göz kırptı Babi’ye. Babi annesinin ne demek istediğini anlamıştı.

Kari gittikten kısa süre sonra Pat sızlanmaya başladı.

“Çok ağır. Ayrıca sürekli ahtapot gibi kıpırdanıyor.”

“Ben alayım mı biraz?” diye sordu Babi.

“Yok, gerçekten çok tatlı,” dedi Pat. “Ama onu ahtapot filan zannedip yemesem iyi olur, değil mi?”

“Sakın ha! Tabii ki yememelisin,” dedi Babi, bu soru onu korkutmuştu. “Dikkatlice tutman yeterli. İstersen ona şarkı da söyleyebilirsin.”

Pat usulca miyimemeye başladı: “Miiiv, miiiv.”

Bebek hayatında ilk kez bu kadar tuhaf bir ses duyuyordu. Ürktü, ürkünce de yuvarlanıp denize düştü. Şansına, suyun üzerinde

kalabilmişti. Babi kahkahayı bastı, sonra da bebeği alıp tekrar Pat'ın üzerine yerleştirdi.

“Bu hoşuma gitti,” dedi Pat. “Onu taşırken kendimi önemli biri gibi hissediyorum.”

“Seni çok iyi anlıyorum,” dedi Babi. “Ben de sürekli soru soran şapşal susamurlarına göz kulak olurken aynı şekilde hissediyorum.”

Pat ona dil çıkardı. Kucağında bebek varken başka bir tepki vermesi mümkün değildi.

“Onun için bir şey yapabiliriz,” dedi Babi. “Bir isim düşünelim. Henüz adını koymadılar.”

“Tamam, düşünelim,” dedi Pat. “*Cırlak* olsun mu? Baksana, sürekli bağılıyor.”

“Süt istiyor, ne yapsın,” dedi Babi. “Ben daha iyi bir isim buldum. Yumuşakçaları severiz ya, ona *Yumuş* diyelim.”

“Yumuş güzel bence de,” dedi Pat. “Ama yumuşakça ne demek?”

“Kabuklulara yumuşakça deniyor,” dedi Babi. “Gaffer söylemişti.”

Kari avlanmaktan döndüğünde, bebeğe bir isim koyduklarını öğrendi. *Yumuş*’u o da sevdi.

Pat annesinin yanına gitti, şimdi de kendi kardeşini tutup tutamayacaklarını sordu.

“Hayır, olmaz. Henüz çok küçük. Ama isterseniz ben avlanmaya gidince ona göz kulak olabilirsiniz,” dedi annesi.

Bebek kardeş mışıl mışıl uyuyordu. Annesi yavaşça altından kayıp çıktı, bebek ise kelplere sarılı halde uyumaya devam etti.

Annesi geri dönünce tekrar bebeğinin altına girdi. Bebek onun yokluğunu fark etmemiști bile.

Sonra Babi erkek susamurlarının yanına gitmeye karar verdi çünkü Gaffer özel bir konuşma yapacaktı.

“Benim de dinlememe izin verirler mi?” diye sordu Pat.

“Soracağız,” dedi Babi.

Erkeklerin yanına vardıklarında onları Dad adında yavru bir susamuru karşıladı.

“Gaffer nerede?” diye sordu Babi. “Onu Pat’la tanıştırmak istiyorum.”

“Birazdan gelir. Birkaç dakika içinde konuşması başlayacak.”

“Pat her şeyi merak ediyor, bense artık sorularını cevaplayamıyorum. Gaffer’e sorabilir misin, konuşmasını Pat da dinleyebilir mi?”

Dad gidip birkaç dakika sonra döndü.

“Sizi bekliyor. Gelin.”

Pat Gaffer’i ilk bakışta sevdi, Gaffer de onu sevdi. “Ama biliyorsun,” dedi Pat’a. “Biz genellikle dişileri aramıza almayız.”

“Ben sadece bir dişi değilim,” dedi Pat.

“Merak eden bir susamuruyum.”

“Ayrıca cevaplayamadığım bir sürü soru soruyor,” dedi Babi. “Lütfen kalmasına izin verin.”

“Pekâlâ, tabii kalabilir,” dedi gülerek Gaffer. “Arkada durmak koşuluyla ama.”

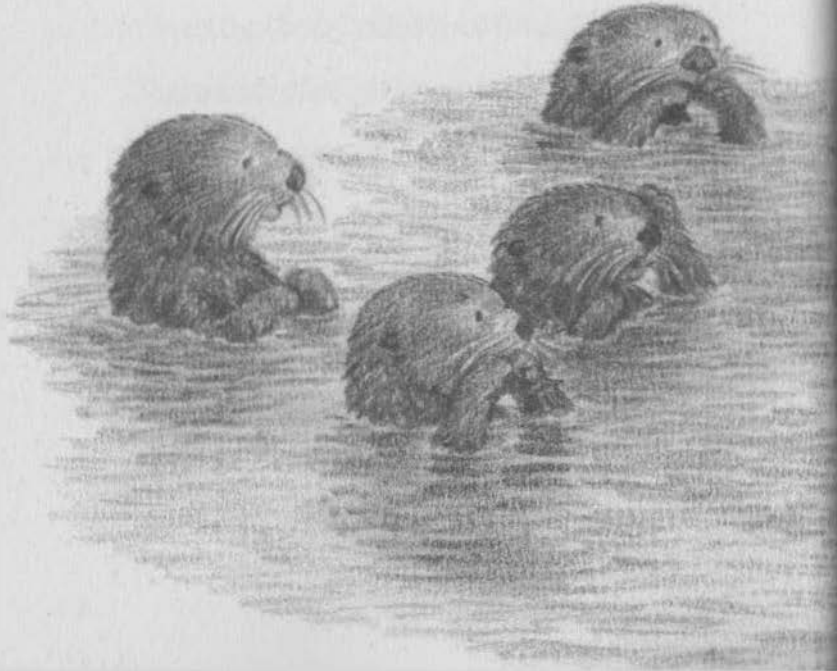
Gaffer konuşmasına başladı. “Bugün sizlere önemli bir şey söyleyeceğim. Fakat önce geçmişle ilgili, susamurlarının tarihiyle ilgili birkaç noktaya değinmeliyim.”

Pat ilk sorusunu sormak için sabırsızlanıyordu. “Affedersiniz, neden bize

susamuru denmiş? Neden insanlara karainsanı demiyoruz?”

“Tek samur türü biz değiliz de ondan,” dedi Gaffer. “Karasamuru denen, karada ve nehirlerde yaşayan, bizim dörtte birimiz kadar, sıska samurlar da var. Fakat onlar bize pek benzemez. Ahtapot bile yemezler.”

Yavru susamurlarından korku nidaları yükseldi. “Ne yiyorlar peki?” diye sordu bir tanesi.

“Genellikle balık galiba,” dedi Gaffer.
“Neyse, nerede kalmıştık? Hah, evet. Ezelden
beridir bu engin okyanusun, Pasifik’in
kıyılarında yaşıyoruz ama artık bu civarda
sayımız oldukça azaldı. Bunun ilk sorumlusu
insanlardı, bizi postumuzdan kürk yapmak için
avladılar.”

“Aynısını söylemiştim, hatırladın mı?”
diye fısıldadı Babi, Pat’a.

“Şşt,” diye uyardı onu diğer susamurları.

“Artık bizi öldürmeleri yasak ama bu sefer de en sevdiğimiz yiyecekleri avlıyorlar,” diye devam etti Gaffer.

“Bu hiç adil değil,” dedi Dad.

“Kaynaklarımız zaten çok az.”

“Evet,” dedi Gaffer. “Asıl sorun, bizim kalabalık olmamız. Bazılarımız yiyeceğin bol olduğu yerlere göç etmek zorunda kalacak. Bu mevsim fırtınalardan dolayı doğru zaman değil. Ama bahar geldiğinde sahil boyunca ilerleyip atalarımızın, yani bizden önceki susamurlarının yaşadığı yerlere doğru gideceğiz. Oralar daha soğuk ama insanlar pek uğramadığı için hepimize yetecek kadar yiyecek bulabiliriz.”

“İlkbahara daha çok var,” diye yakındı susamurlarından biri. “Karnım bir türlü doymuyor.”

“Haklısın,” dedi Gaffer. “O yüzden de, taşınma vakti gelinceye kadar uzaklarda avlanmamız gerekiyor. Açıklara daha sık gidip, kabuklulardansa balık ve mürekkepbalığı aramalıyız. Hah, bu arada, bir zamanlar bize bıyıklarımız yüzünden Denizin Yaşlıları dediklerini biliyor muydunuz?”

“Siz nereden biliyorsunuz?” diye sordu Pat cesurca.

“Babam anlatmıştı. Ona da babası anlatmış, böyle birkaç kuşak gider. Biz eski topraklar, bizden eski toprakları dinleyebildiğimiz için çok şey biliriz.”

“Ben de Denizin Yaşlısı mıyım?” diye sordu Pat.

“Bıyıkların hiç fena değil,” dedi Gaffer ve herkes güldü. “Evet, benim söyleyeceklerim bu kadar. Şimdi söz sizde. Siz Denizin Gençleri’nin gidip annelerinize ve arkadaşlarınıza bu dediklerimi anlatmanızı istiyorum. İlbaharda buradan ayrılmak zorunda kalabileceğimizi bilsinler.”

Susamurları suda atlayıp sıçradılar. Bu onların alkışlama ve memnuniyetlerini gösterme yöntemi idi. Pat ile Babi bir şeyler yiyip yıkandıktan sonra annelerine Gaffer’in söylediklerini aktardılar.

“Haklı,” dedi Kari. “Yiyecek bulmak gitgide zorlaşıyor. İlbaharda göç etmek iyi bir fikir.”

“İnsan eli değmemiş bir yer bulmak zor olacak. Görünüşe bakılırsa her yerdeler,” dedi Babi.

“Şehirlerin uzağında bakir kalan yerler de var,” dedi Pat’ın annesi. “Gaffer bize yol gösterecektir.”

“Gaffer’i sevdim,” dedi Pat. “Ona sormak istediğim o kadar çok şey var ki.”

“Ah iyi, ben de biraz rahat edeceğim demek ki,” dedi annesi.

“Gaffer her şeyi biliyor,” dedi Babi. “Ayrıca ne zaman istersek yanına gidip onunla konuşabileceğimizi söyledi.”

“İşte bu harika!” dedi Pat. “Ona bir sürü şey soracağım. Hangisinden başlasam acaba...”

Dedi ve neleri merak ettiğini düşünerek uykuya daldı.

İnsanlar onları kurtarıyor

Ertesi sabah Babi Pat'ı bir denizkestanesi ile uyandırdı. "Tam kahvaltı sayılmaz, çok küçük ama idare et," dedi ona. "Büyüğünü bulamadım."

"Olsun," dedi Pat. "Birlikte dalıp tekrar bakınırız."

Daha fazla yiyecek bulabildikleri küçük koylarına kadar gittiler ama Kapkaççı da peşlerine takılmıştı. Babi, Kapkaççı'nın Pat

gibi başarılı küçük bir avcının avını çalma fırsatını kaçırmayacağını düşündüğü için Pat'ın yanından ayrılmıyordu. Pat, "Yemeğimi kaptı!" diye bağırır bağırmas da Kapkaççı'nın peşine düştü. Onunla aşağı yukarı aynı cüssedeydi, burnuna şöyle okkalı bir darbe indirip Pat'ın yemeğini geri aldı. Kapkaççı nefes almak için yüzeye çıkınca karşısında yine Babi'yi buldu.

"Git de kendi yemeğini kendin avla. Tembel teneke," dedi ona Babi. "Ayrıca ille de çalman gerekiyorsa kendi cüssene uygun birini bul. Pat'tan uzak dur."

Kapkaççı dibe dalınca Babi de Pat'ın yanına döndü.

"Seni bir daha rahatsız edeceğini zannetmiyorum," dedi ona.

"Sevindim," dedi Pat. "Ama baksana,

peşimizde Kapkaççı'dan başkaları da var.”

Babi etrafına baktı. Kendilerine sakladıkları bu yeri başka şusamurları da keşfetmişti.

“Yeni bir yer bulmamız gerekecek,” dedi Babi. “Olsun. Gel hadi, kelplerin oraya dönelim.”

Döndüklerinde Yumuş kafasını annesinin üzerine koymuş, suyun üzerinde uzanıyordu.

“Yüzme öğreniyor,” dedi Kari Teyze. Yavaşça uzaklaşıp bebeğini suyun üzerinde yalnız bıraktı.

Pat'ın yeni kardeşi ise annesinin üzerinde uyuyordu.

“Ben kahvaltımı ettim,” dedi Pat. “Kari Teyze benim için denizkestanesi toplamış.” Babi'ye döndü. “Kardeşin büyüyor. Yakında seninle avlanmaya bile gelebilir.”

Fakat bu mümkün olmadı çünkü haftalar ilerledikçe yiyecek bulmak iyice zorlaşıyordu. Babi ile Pat daha da aç kalıyordu. Kilo vermişler, çiroza dönmüşlerdi. Anneleri yeni bebekler için yeterli yiyecek bulma derdine düşmüş, o yüzden de Babi ile Pat kendi başlarına kalmıştı. Her gün Gaffer’le uzun uzun sohbet ediyorlardı. Öğrenecek çok şey vardı ve konuşmak açlıklarını unutturuyordu. Pat onu soru yağmuruna tutuyordu.

Bir gün fırtına çıktı. Pat ile Babi kelplerden biraz ötedeyken güçlü bir dalga onları alıp kumsala savurdu. Sonra da deniz çekildi, onlar kumda kaldı.

“Olsun,” dedi Babi. “Sular yükselince tekrar gireriz.”

Pat bir süre uyukladı. Derken kumsalda hatır hutur bir ses duydu.

Ses yaklaştı, yaklaştı,
sonra birden kesildi.

Pat kafasını kaldırıp bakınca
bir çığlık kopardı. İki tuhaf yaratık da
kafasını eğmiş ona bakıyordu. Onların
insan olduğunu tahmin etti. Birinin saçları
beyazdı.

“Korkma,” dedi Babi. “Bize zarar
vereceklerini zannetmiyorum. Sopaları filan
yok, sadece çubukların ucunda ağıları var.”

İnsanlar karşılıklı tuhaf sesler çıkardılar. Pat konuştuklarını tahmin etti. “Neden bizim gibi doğru dürüst konuşamıyorlar acaba?” diye düşündü.

Derken adamlar ağıları birden Pat’la Babi’nin altına soktu. Neye uğradıklarını anlayamadan ikisi de kendini ağın içinde bulmuştu. Kumsal boyunca adamların omuzunda taşındılar.

Pat korkmuştu. “Neler oluyor? Bizi nereye götürüyorlar?” diye seslendi ama Babi onu duyamadı.

Çok kızgındı Pat. Yorgunluğunu ve açlığını unutmuş, hırsla ağı kemiriyordu. Fakat ağ kabuklular gibi parçalanmayınca pes etti.

Adamlar onları kumsalın yukarısındaki alçak binalardan birine götürdü. Pat ile Babi burayı ilk kez görüyordu. Üşümüşlerdi, perişan haldeydiler.

Fakat onları bir sürpriz bekliyordu. Sıcak bir odaya götürülüp ılık suyla dolu bir küvetin içine bırakıldılar. Harikaydı.

Adamlardan genç olanı Babi'ye bir balık verdi. Babi ise balığı hemen Pat'ın ağzına uzattı. Çünkü Pat'ın balığı tutmaya bile hali kalmamıştı. Adam gülerek, izlemesi için arkadaşına seslendi. Ardından Babi'ye bir balık daha verdiler. O da anında mideye indirildi ve adamlar iki çift üzgün, yuvarlak gözün umutla kendilerine baktığını fark etti. Mesaj çok açıktı, ikişer balık daha attılar.

Yemek bittiğinde susamurları kendilerini temizleyecek kadar güçlenmişlerdi. Sonra kır saçlı adam Pat'ı sudan çıkardı. Babi engel olmaya çalışsa da başaramamıştı. Fakat endişelenecek bir şey yoktu. Adam Pat'ı hızlıca bir havluya sardı, nazikçe kuruladı ve ılık bir

örtünün üzerine koydu. Bunu görünce Babi de diğer adamın aynısını ona yapmasına izin verdi. Sonra Pat'a döndü. "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet. Gaffer haklıymış, değil mi?"

"İnsanların iyisi de kötüsü de olduğu konusunda mı?" dedi Babi. "Evet, bunlar iyi insanlar olmalı. Susamurlarını nasıl bu kadar iyi tanıdıklarını merak ettim. Sıcak tutulmamız gerektiğini, tüylerimize çıplak elle dokunmamaları gerektiğini yoksa suyun yüzeyinde kalamayıp batacağımızı biliyorlar."

Birden endişelendi. Pat'ın en azından iki dakikadır hiç soru sormadığını fark etmişti. Bu hiç Pat'a göre değildi. Ama boşuna kuruntu ediyordu Babi: Pat uyuyakalmıştı. Çok geçmeden Babi de uyuyakaldı.

Uyandıklarında adamlar onlara yine balık

verdi ve postlarını süngerle silip temizlediler.
Yatma vaktinde ise tekrar yıkadılar.

Ertesi sabah adamlar Pat ile Babi'ye biraz daha balık verdi; adamlar doyduklarını zannederken onlar fazlasını istedi. Avaz avaz bağıryorlardı. Adamlarsa gayet mutluydu, gülüyorlardı. Birbirleriyle konuştular, sonra da içlerinden biri kulübenin kapısını açtı.

Babi havayı kokladı. "Bu kokuyu tanıyorum," dedi. "Hadi gel Pat."

"Deniz kokusu mu?" diye sordu Pat.

Adamların peşinden dışarı çıktılar. Tuzlu suyla dolu kocaman bir havuz vardı. Hemen havuza atlayıp sırtüstü yattılar.

Akşam olunca adamlar onları tekrar içeri almaları gerekir mi diye bakmaya geldi. Ama ikisi de sırtüstü uzanmış, gözlerini patileriyle kapatmış, karınları tok, mutlu mesut, mışıl mışıl uyuyorlardı.

Yüzerken

Babi ile Pat ertesi sabah erkenden uyandı.

“Ben açım,” dedi Pat. “Ne zaman bir şeyler yeriz?”

“Bekleyeceğiz,” dedi Babi. “İnsanlar bizim kadar erken kalkmıyor!”

“Aa,” dedi Pat. “Şuradaki nedir? Kuş mu?”

Babi güldü. “Yine merak etmeye başlamışsın bakıyorum. Gaffer bana onlardan söz etmişti. O bir uçak.”

“Bir ne?”

“Bir uçak. İnsanların eşya ve insan taşımak için yaptıkları bir kuş. İçinde motor var. Dinle bak.”

Pat kulak kesildi. Tıpkı Babi'nin dediği gibi motor sesi duyuluyordu. “Kanat çırpıyor,” dedi Pat.

“Çırpamaz evet, ayrıca kuş gibi ötmez de. Kuluçkaya da yatmaz,” diye takıldı Babi Pat'a. “Gücünü motordan alıyor.”

“Yaa,” dedi Pat düşünceli düşünceli. Babi'nin dediklerini pek anlamamıştı ama bunu ona söylemek istemedi.

Kır saçlı adam elinde bir sepetle havuz kenarında görüldü. Fakat balıkları suya atmak yerine bir tanesini tutup havaya kaldırdı. Babi sudan dışarı zıpladığı gibi yakaladı balığı.

Peşinden Pat da aynısını denedi ama neredeyse

adamın elini koparıyordu. Adam da Babi de çok korkmuştu ama sonra ikisi birden gülmeye başladı.

İki adam aralarında bir şeyler konuştu, ardından da genç olanı bir yere gitti. Geri geldiğinde üzerinde sadece mayosu vardı. Gelip havuzun kenarında durdu, titriyordu.

Pat onun bu haline üzüldü. “Ortasını saran şu renkli şey dışında çırilçıplak. Donmuştur kesin.”

“İnsanların bizimki gibi bir postu olmadığını söylemiştim sana,” dedi Babi. “Suya girdiğinde batabilir.”

Tam o sırada genç adam suya atladı. İyi bir yüzücüydü, kulaç atarak hızla havuzun diğer ucuna gitti, sonra dipte yön değiştirip geldiği yere geri yüzdü.

Babi pek etkilenmemişti. “Kollarını ne

biçim sallayıp ayak çırpıyor öyle. Enerjisini böyle boşa harcamasa çok daha hızlı gider.”

“Neden bizimki gibi perdeli ayakları yok?” diye sordu Pat. “Çok işine yarardı.”

Adam dönüp kurbağalama yüzmeye başladı.

“Böyle daha iyi,” dedi Pat. “Fakat kafasını çıkardığında çok şapşal görünmüyor mu sence de? Ağzını balık gibi açmış. Ona bundan sonra Balık Suratlı diyeceğim.”

“Ayak çırpışına bakar mısın,” dedi Babi. “Perdeli olmadığı için böyle yapıyor herhalde. Ayrıca ona yön verecek bir kuyruğu da yok. İnsanların vücudu komik görünüyor.”

Tam o sırada Balık Suratlı yanlarına gelip suyun yüzeyinde sırtüstü yattı.

“Hah, iyi,” dedi Pat. “Batmadığına sevindim. Aklıma ne geldi biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Babi. “Bilmek de istemiyorum.”

“Yaa,” dedi Pat. “Ah siz erkek samurlar! Diyecektim ki bence Balık Suratlı bizimle oyun oynamaya bayılır. Denemeye ne dersin!”

Pat adamın yanına gidip onu suyun altına çekti. Biraz boğuştular, sonra da Babi onları tekrar suyun üzerine çıkardı.

“Dikkatli ol,” dedi Pat’a. “İnsanlar su altında bizim kadar uzun kalamıyor. Onu boğabilirsin.”

Adam gerçekten kıpkırmızı kesilmişti. Pat iyi olup olmadığına bakmak için hızla yanına yüzünce Balık Suratlı onun yine oyun oynamak istediğini zannetti.

“Aa-rr-vak,” diye bağırdı adam. “Aa-rr-vak.”

Pat şaşırmıştı. Babi kahkahalarla güldü.

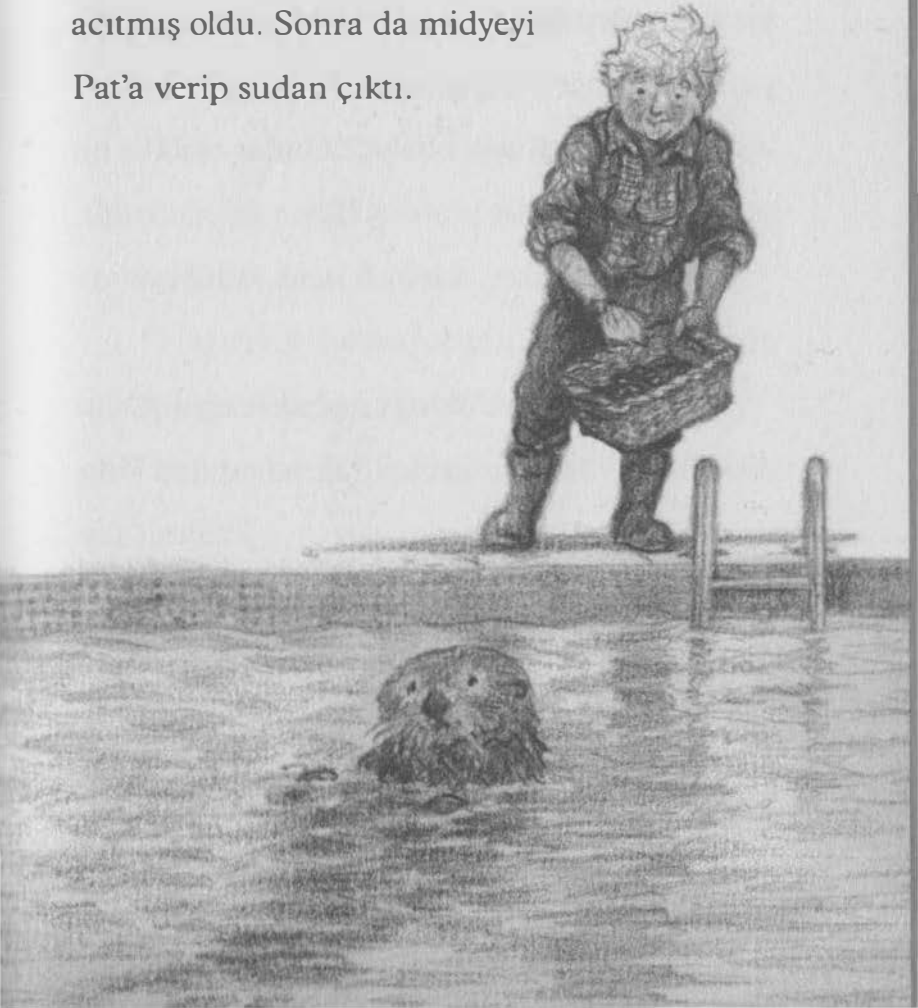
“Dur! İmdat!” anlamına gelen sözcüklerimizi biliyorsa sandığımız kadar şaşıl olmayabilir. Bakalım başka neler söyleyebiliyormuş.”

Fakat adam susamurlarının dilinde başka kelime bilmiyor gibiydi. Bir süre hep birlikte sessizce sırtüstü yattılar. Hatta adam bir ara Pat’ın elini tuttu. Hoşuna gitmişti Pat’ın.

Yaşlı adam ise uzaktan izliyordu. Bir sepetten midye ve taş çıkarıp Balık Suratlı’ya attı.

“Bunlarla ne yapacağını bilmediğine iddiaya girerim,” dedi Pat. Ama adam biliyordu. Taşı göğsüne yerleştirip midyeyi ona vurmaya başladı. Bu işte pek iyi değildi, midyeyi kırana kadar göğsünü de acıtmış oldu. Sonra da midyeyi Pat’a verip sudan çıktı.

Babi unutulmayacağından emin olmak istedi. “Hani bana?” diye seslendi. Sakinleşmesi için tek midye yetmedi.

Sonra Balık Suratlı'nın ağlardan birini alıp uzaklaştığını gördüler. Geri geldiğinde ağda bir susamuru daha vardı. Pat doğruldu, gözleri parlamış, tüyleri ürpermişti. “O kim?” diye sordu. “Tanıdığımız biri mi? Gaffer olabilir mi sence?”

Babi ile birlikte, adamın sıcak kulübeye girişini izlediler.

“Ben gidip kim olduğuna bakacağım,” dedi Babi. “Sen burada kal.” Ama tabii ki Pat da peşinden gitti.

Patileriyle kapıya vurdular. Beyaz Kafa (ona bu ismi takmışlardı) suratında şaşkın bir ifadeyle kapıyı açtı. Yanından geçip doğruca banyoya gittiler.

Gaffer değildi. Yavrulardan biri olan Dad'dı, çok hasta görünüyordu. Hatta verilen balıkları bile kabul etmedi. Normalde ikram edileni geri çevirdiği görülmüş şey değildi.

“Hadi Dad,” dedi Babi. “Ye şunları. Bunlar iyi insanlar, seni kısa zamanda iyileştirirler.”

“Bize postumuzdan faydalanmak için kilo aldırarak istemediklerine emin misin?” diye sordu Dad.

“Hayır, hiç sanmıyorum. Pat da kilo alıyor ama doğrusu postuyla ilgileniyor gibi görünmüyorlar. Balık Suratlı'nın ihtiyacı da var üstelik!”

Bu kadar yüreklendirme Dad'a yetmişti. Balıkları yedi. Az sonra temizlenip kurutulmuş, örtünün üzerinde yatıyordu. Pat ile Babi de o uyuyuncaya kadar yanında

yattılar. Sonra adamların havuza midye attığını görüp akşam yemeği için hemen dışarı çıktılar.

Uykuya dalmadan önce sırtüstü uzanmışlarken Pat Babi'ye döndü.

“Biliyor musun, kendimi tuhaf hissediyorum,” dedi. “Bütün gün o kadar çok şeyle meşguldüm ki fazla soru soramadım. Sence bu ne anlama geliyor?”

“Bundan sonra birlikte daha iyi vakit geçireceğimiz anlamına geliyor,” dedi Babi. “Şayet uyumama izin verirsen tabii. İyi geceler.”

Yeniden bir arada

Pat ile Babi ertesi sabah Dad'ı görmeye gitti. Daha iyiydi ama biraz şaşkıındı. “Bir tuhaflık var,” dedi. “Karnım doymadı ama daha fazla yiyemiyorum. Bu hiç adil değil!”

“Ben icabına bakarım,” dedi Pat. Önüne ne konsa silip süpürürdü ne de olsa.

“Yeter Pat, domuz gibi yiyorsun,” dedi Babi. “Dad uzun süre aç kaldığı için yiyemiyor. Eğer onun payını da sen yersen

insanlar onun gerçekte olduğundan daha çabuk iyileştiğini zanneder!”

Pat tam itiraz edecekken adamlar gelip onları dışarı kışkırladı. Kısa süre sonra da ağlarını aldılar ve yine çıkıp gittiler.

Pat havuzun dibinde önceden midye kırmak için kullandıkları taşı buldu. Alıp havuzun kenarına vurdu. Bir parça çimento döküldü. Pat şaşırmişti. Büyükçe bir oyuk oluşturana kadar vurmaya devam etti.

Babi ise onun ne yaptığını biraz geç fark etti. “Dur!” dedi. “Eğer oyuğu biraz daha genişletirsen su dışarı fışkırır!”

Pat ona inanmamıştı ama tam o sırada adamlar geri döndü. Balık Suratlı büyük, ağır bir şeyin yüküyle sendeliyordu. Beyaz Kafa ise yanında durmuş kahkahalarla gülüyordu, sonra birlikte kulübeye girdiler.

Babi Pat'a baktı. "Bence bu da bir susamuru," dedi. "Büyük bir susamuru."

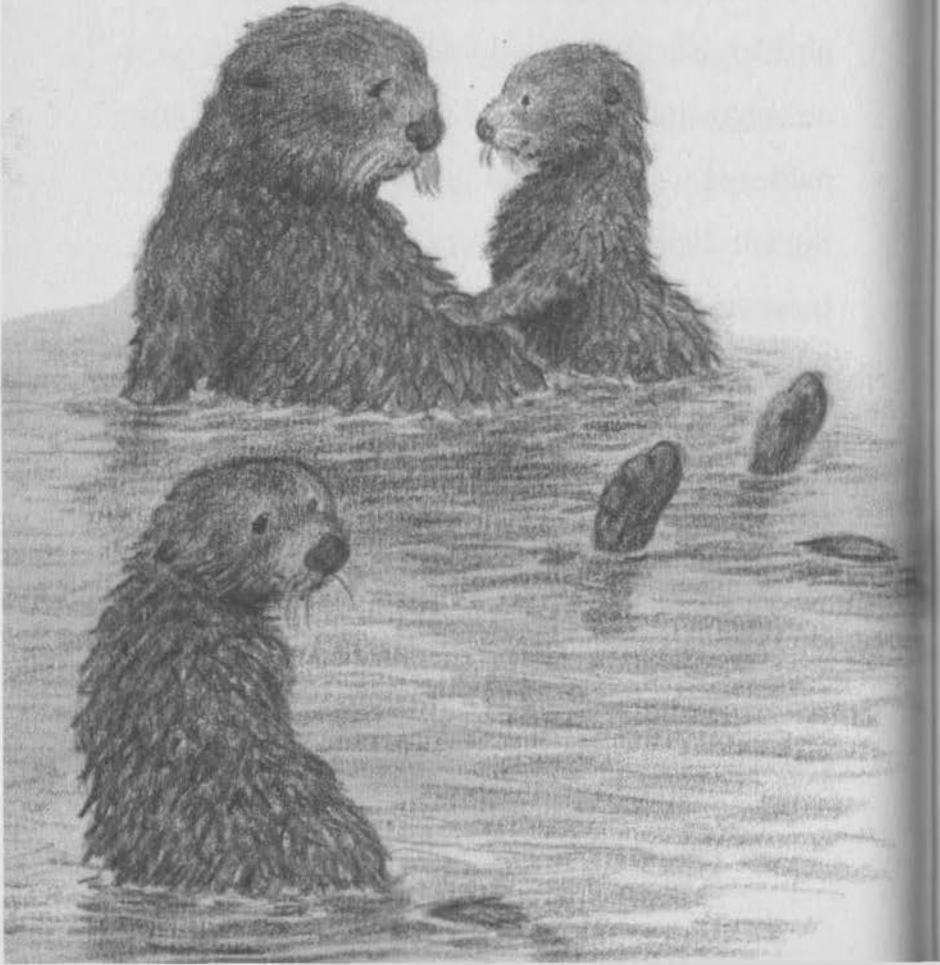
"Gaffer olmasın?" diye sordu Pat. "Ay umarım Gaffer'dir!"

Hemen havuzdan çıkıp yalpalaya yalpalaya yürüyerek kulübenin açık kapısından içeri girdiler. Yarıya kadar dolu küvetin içinden onlara bakan Gaffer'di. Yanında da sıırsıklam halde, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık Balık Suratlı duruyordu. Gaffer onu küvete bırakmalarını beklemeyip doğrudan içine atlayınca küvetteki suyun neredeyse tamamı adamın kafasından aşağı inmişti!

Babi ile Pat mutlulukla mivlediler. Hatta Pat onu gördüğüne çok sevindiği için Gaffer'in yanına, küvete atladı. Küvette kalan azıcık su bu sefer de Beyaz Kafa'nın üstünü başını sıırsıklam etti. Bundan pek hoşlanmadı adam.

“Gaffer!” diye haykırdı Pat. “Öldüğünü zannetmiştik.”

“Karnımın üstünden kalk bakalım hanım kız,” dedi Gaffer. “Ve bana burada neler olduğunu anlat.”

Böylece ona başlarından geçenleri ve Dad'ı anlattılar.

Sonra adamlar Gaffer'e balık verdi ama o küvetten çıkıp balığını Dad'a uzattı, onu yemesi için ikna etti.

“Bundan sonra ne olacak?” diye sordu Gaffer, Babi'ye.

“Bir tanesi seni kucağına alıp bir havluyla kurulayacak,” dedi Babi. “Tabii kucağına sığarsan.”

Gaffer yalpalaya yalpalaya Beyaz Kafa'nın yanına gitti, adam da onu yerde kuruladı. Ardından bütün susamurları örtünün üzerinde toplandı.

“Bu insanlar iyi olabilir ama kafaları pek çalışmıyor. Kayalardan kabuklu toplayışlarını izledim, çok yavaşlardı. Ben iyi bir taşla onların topladıklarını ikiye katlardım, hem de

bu güçsüz halimle. Bizi yiyeceğin bol olduğu bir yere götürmeye geldiklerini tahmin ettim ve onlar beni ağa nasıl alacaklarını tartışırken kendi başıma içine giriverdim. Çok şaşırdılar.”

“Bizimle ne yapacaklar sence?” dedi Dad sesi titreyerek. Hâlâ güçsüzdü ve korkusunu üzerinden atamamıştı.

“Bilmiyorum,” dedi Gaffer. “Ama bizi postumuz için öldürecek olsalar bunca zahmete katlanmazlardı. Sen dinlen biraz Dad. Babi ile Pat da bana şu sözünü ettikleri havuzu gösterebilirsin.”

Dışarı çıktıklarında adamlar somurtarak havuzun içindeki oyuğa bakıyordu.

Pat ise oyukla hiç ilgisi yokmuş gibi suya atladı!

Adamlar havuzun başından ayrılıp

uzun uzun tahtalar kesmeye başladı. Gaffer merak etmişti, ne yaptıklarına bakmaya gitti. Yanlarında durup parlak gözlerini üstlerine dikince adamlar tedirgin oldu. Sanki birazdan konuşmaya başlayıp onlara yanlış yaptıklarını söyleyecekmiş gibi bir hali vardı çünkü.

Daha sonra, hep beraber havuzdalarken, “Ne yapıyorlar?” diye sordu Pat.

“Bence kafes yapıyorlar,” dedi Gaffer.

“Bizi yakında başka bir yere taşıyacaklar herhalde.”

“Kafeslerden biri diğerlerinden çok daha büyük. Yine de seni çekebilecek kadar sağlam mıdır acaba Gaffer?” diye sordu Pat.

“Bu kadar saygısızlık yeter,” dedi Gaffer.

“Kulübeye gidip gece Dad’ın yanında kalacağım. Size iyi geceler. Görgü kurallarını

tamamen unutmuş olsanız da sizi yeniden görmek güzeldi. İyi uykular!”

Havada yolculuk

Sonraki birkaç gün susamurları için heyecanlı geçti, görülecek çok şey vardı. Adamlar kafesleri yapmakla meşguldü.

Dad yeterince yemek yediği için havuza girebildiğinden artık çok daha iyiydi. Dört susamuru havuzda oynuyor, dönüyor, atlayıp zıplıyordu. Yemek saatleri çok gürültülüydü. Susamurları midyelerini tak, tak, tak taşlara çarpıyordu. Bazen, kimse bakmıyorsa,

midyeleri havuzun kenarına bile vuruyorlardı. Adamlar da çekiçlerini tak, tak, tak kafeslere indiriyordu.

Derken bir gün büyük bir kamyon geldi. Adamlar kafesleri havuzun kenarına getirdiler. Babi, Pat ve Dad kafeslerden hiç hoşlanmamıştı. Fakat Gaffer heyecanlıydı.

“Hadi,” dedi. “Bizi bekliyorlar.” Havuzdan çıktı, diğerleri de onu takip etti.

Beyaz Kafa şaşkınlıkla Gaffer’e baktı, sonra da büyük kafesin kapısını açtı. Bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemişti. Gaffer doğruca kafese girdi, kapıyı arkasından kapattılar. Birkaç dakika içinde Babi, Pat ve Dad da kafeslerindeydi. Kafesler kamyonu taşındı. Beyaz Kafa, gitmelerine üzülüyormuşçasına susamurlarına son bir kez baktı. Balık Suratlı ise arkaya kocaman bir

kutu yiyecek, su ve sulama kabı koydu. Sonra şoförle birlikte öne bindi ve yola çıktılar.

Yolculuk uzun sürmedi. Kamyonu boşalttılar. Birden yüksek bir ses havayı yırttı. Pat'ın şimdiye kadar duyduğu en yüksek sestti. "Nedir bu? Nedir bu?" diye haykırdı korkuyla.

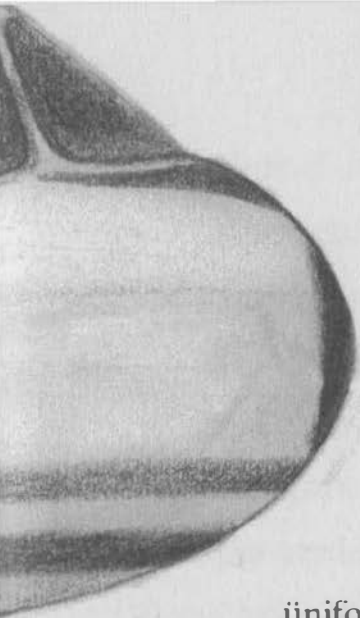
İlk anda Babi de korkmuştu ama kısa sürede kendine geldi. "Merak etme," dedi Pat'a. "Geçen gün gördüğün insan yapımı kuşlardan biri. Kafesinden dışarı bakarsan görürsün."

Gaffer söze girdi. "Ona bineceğiz galiba," dedi. "Sizce de çok heyecanlı değil mi? Yeni şeylerden korkmamalısınız, biliyorsunuz değil mi?"

Gaffer elbette haklıydı. Kısa süre sonra uçağın kapısına uzanan bir asma

merdivene taşınıyorlardı. Üniformalı bir adam kafeslerin bir ucundan, Balık Suratlı diğer ucundan tuttu. Gaffer'in kafesi diğerlerinin

toplamından daha
fazla zorluk çıkardı.
Uçağın kapısından
milimi milimine
gececekti. Kafesin
kapıya her takılışında
Gaffer gözlerini

üniformalı adama dikti. Zavallı
adam iyice gerilmişti, nihayet kapıdan
sokabildiklerinde çok sevindi.

Uçağa binmeyi bekleyen çok sayıda insan
vardı ve hepsi kafeslerin taşınmasını ilgiyle
izliyordu. Sıra Pat'a gelince yine içini bir korku
kapladı. Balık Suratlı patisini tutup ona bir
şeyler söyledi. Pat dediğini anlamamıştı ama
yine de biraz rahatladı.

Üç genç susamurunun kafesleri sırayla
Gaffer'in kafesinin çevresine dizildi. Böylece

hepsi onunla konuşabilecekti. Koltuklarına giden yolcular önlerinden geçerken kafeslere dikkatli dikkatli baktılar, Gaffer de onlara baktı. İnsanların onunla ilgilendiği kadar o da insanlarla ilgileniyordu!

Uçak susamurları için serin tutuldu. Yolculara göre fazla serindi. Ama hepsi önceden uyarılmış, yanlarında kalın kıyafetler getirmişti. Sonunda pilot da yerleşti, emniyet kemerleri bağlandı ve motorlar çalıştı.

Hareket ettiklerinde Pat yine korkmuştu. Parmaklıkların arasından uzanıp Balık Suratlı'nın pantolonuna asıldı. Balık Suratlı ona bakıp gülümsedi. Kafesi Pat'inkiyle yana yana olan Babi ise, "Ay bu çok heyecanlıymış. Gökyüzünde yükseldikçe yükseliyoruz," diyordu.

"Keşke midem de benimle gelseydi," dedi

Gaffer. “Sanki onu ardımda bırakmışım gibi hissediyorum. Belki de insanlar bu yüzden emniyet kemeri takıyordur, mideleri kaçmasın diye.”

Sonunda uçak yeterli yüksekliğe ulaştı. “Zevkliymiş,” dedi Dad. “Denizin azgın zamanlarındaki kadar çalkantılı değil.”

Değildi. Pat bile tadını çıkarmaya başlamıştı. Gaffer haklıydı. Heyecanlı bir şeydi uçak yolculuğu. Derken yine sorular sormaya başladı. Nereye gidiyorlardı? Yolculuk ne kadar sürecekti? Ne zaman bir şeyler yiyeceklerdi?

Yolcular da Balık Suratlı’ya sorular soruyordu. O da yolculara susamurlarıyla ilgili her şeyi anlatmak zorunda kaldı. Balık Suratlı insanlara cevap verdikçe Gaffer de ona kendisi anlatmak istermiş gibi bakıyordu. Ne de olsa susamurlarını Balık Suratlı’dan

çok daha iyi tanıyordu!

“Karnım acıktı,” dedi Pat, Babi’ye. “Balık Suratlı’ya hatırlatsak mı?”

“Gerek yok,” dedi Dad. “Konuşması bitince bizi besler zaten. Yanında duran şu kutudan leziz kokular geliyor.”

Balık Suratlı tahmin etmiş olmalı. Her birine parmaklıkların arasından birkaç midye uzattı. Yanına küçük bir kız geldi, yardım etmek istiyordu. Balık Suratlı ona susamurlarına vermesi için balık uzattı, sonra da onları okşamaması gerektiği konusunda uyardı. Küçük kız her birine birer çakıltaşı uzatıp midyeleri kırmalarını izledi. Uçağın içinde vuruş sesleri yankılanıyordu.

Yolcular dinliyor, gülüyordu. Onlara da kahve ve bisküvi ikram edilmişti, bir yandan da yiyip içiyorlardı.

Zamanla içerisi ısınmaya başladı. Balık Suratlı sulama kabını doldurup kafesleri ıslattı. Küçük kız da ona yardım etmeye çalıştı ama kendi ayakkabılarını

ıslatmaktan öteye gidemedi. Anne babası bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

Bir süre sonra susamurları tekrar acıktı. Öğle yemeği için bağırmaya başladılar. Balık Suratlı bütün bu gürültünün sebebini açıklayınca insanlar da susamurlarını taklit etmeye başladı.

“Miiiv, miiiv, miiiv,” diye bağırdılar. Telaşla kabine gelen hostese durumu açıkladıklarında o da gülmeye başladı.

Balık Suratlı hemen susamurlarını besledi.

Yolcular da beslendi. Kafeslerin durduđu
alandaki ışıklar sönünce de, samurlar uykuya
daldı.

Denize dönüş

Susamurları uyandığında uçak inişe geçmişti. Pat önce korktu, sonra Gaffer'in sözlerini hatırladı. Yeni ve heyecanlı bir tecrübeydi bu yaşadıkları, korkulacak bir şey yoktu. Gaffer de memnun memnun onu izliyordu.

Kafesler indirilirken yolcular da susamurlarıyla vedalaşmak için aşağıda bekledi. Soğuk ama hiç tecrübe etmedikleri kadar ilginç bir yolculuk olmuştu, o yüzden de

kafesler kamyonu yüklenirken hep bir ağızdan yüksek sesle “mivlediler”.

Kamyon bir geminin yanında durdu. Samurlar, denizin kokusunu alabiliyor, gemiye vuran dalgaların sesini duyabiliyordu. Başka kafesler de vardı, Pat’ı çok korkmuş bir yavrunun yanına koydular. Pat onu rahatlatmak için Gaffer’in sözlerini aktardı.

“Teşekkür ederim,” dedi yavru susamuru. “Çok akıllısın. Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?”

Gemi hareket etti. Bir süre sonra bir adaya vardılar. Kafesler indirildi, kapıları açıldı. Gaffer yavaşça kafesinden çıkıp etrafına baktı. Tek görebildiği, küçük bir kulübe ve bir sürü kuştu. Biraz ötedeki denizde kelpeler de vardı. Burası susamurlarına çok uygun bir yere benziyordu.

Birden yanından bir grup yavru susamuru

geçmeye başladı. Gaffer öksürerek onlara sert bir bakış attı. Hemen durdular, diğer susamurlarının kafeslerinin açılmasını beklediler.

“Şimdi,” dedi Gaffer, “etraflı iyice kolaçan edinceye kadar birbirimizden ayrılmamalıyız. Yakında aramıza başka yetişkinler de katılacaktır ama o zamana kadar Babi erkeklere, Pat dişilere göz kulak olacak. Onlara güvenebilirsiniz.”

Pat korkmuştu. İlk kez birilerine göz kulak olacaktı. Hep başkaları ona bakmıştı. O sadece merak eder, soru sorardı.

Babi Pat'ın yüzündeki bakışı fark edince güldü. “Merak etme,” dedi. “Gaffer’le ben yine seninle ilgileneceğiz. Ama sen de ne yapılması gerektiğini biliyorsun, öyle değil mi? Onca soruyu boşuna mı sordun?”

Böylece hep birlikte en yakındaki kelplerin oraya yüzdüler. Saatlerce kelplerin arasında oynadılar, dalıp avlandılar. Dad fazla yiyince, midesi rahatsız oldu.

“Hak ettin,” dedi Pat. “Çok açgözlüsün.”

Dad ters ters bakıp, “Açgözlü mü, ben mi?” diye itiraz etti. “Söyleyene bak. Daha dün...”

Pat sözünü kesti. “Dün dündü,” dedi alaycı bir tonla. “Dünden bugüne çok şey öğrendim!”

O gece hepsi çok yorgun, Pat ise sessizdi.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Babi.

“Kaç zamandır soru sormadın. Merak ettiğin hiçbir şey yok mu? Sen de biliyorsun ki henüz her şeyi bilmiyorsun.”

“Hayır, yok,” dedi Pat. “Annelerimizi ve bebekleri düşünüyordum. Onları bir daha görebilecek miyiz? Hepsini çok özledim.”

Gaffer konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. “Bekleyip göreceğiz,” dedi. “Sadece yavruları getirmek gibi bir planları olduğunu zannetmiyorum. Umut etmeye devam edelim. İyi geceler.”

Ertesi sabah geminin yeni kafesler getirdiğini gördüler. Bazıları Gaffer'inkinden de büyüktü. Kafesler açılınca içinden annelerle bebekler çıktı.

Yavru susamurlarının hepsi onları izliyordu. Derken Pat annesini, Kari'yi ve bebeklerini gördü. Yeni gelenler denize girdiği an heyecanlı miyimeler yükseldi.

Hep beraber kelpelerin oraya gittiler, sohbet edip oyun oynadılar.

Birden Gaffer bağırdı. "Bakın, gemi gidiyor."

Adadan ayrılmış, kelpelerin etrafında dolaşıyordu gemi. Balık Suratlı da içinde, ayakta duruyordu.

"Gidiyor," dedi Pat. "Hadi onunla vedalaşalım."

Geminin etrafında bağırip su sıçratarak

daire çizdiler. Pat sıçrayıp Balık Suratlı'nın uzattığı elini burnuyla dürttü. Balık Suratlı hem mutlu hem üzgün gibiydi. Sonra gemi dönüp yavaşça gözden kayboldu.

O gece Pat annesiyle küçük kardeşinin yanında uyudu. Birbirlerine, yaşadıkları maceraları, Balık Suratlı'nın onlarla nasıl ilgilendiğini anlattılar. Ayrıca Pat annesine bir geceliğine bütün dişi susamurlarından sorumlu olduğunu anlattı.

“İyi ki bir şeyleri merak etmişim,” dedi.
“Yoksa bunu yapamazdım.”

Sonra da gözlerini patileriyle kapatıp uykuya daldı.

Bu, Hilda.

Hilda küçük bir cilli tavuk.

Mısır gevreği yemeyi,
itfaiye araçlarını ve
teyzesine gitmeyi
çok seviyor.

Ama Hilda'nın hepsinden çok
istediği bir tek şey var...

Bu, Pongo.

Pongo çok oyuncu bir goril.

Afrika'nın dağlarında yaşıyor.

Babası kadar güçlü ve cesur
olmak istiyor.

Ama Pongo'nun önce
büyümesi gerekiyor.

Bu, Otto.

Otto bir penguen yavrusu.

Antarktika'da yaşıyor.

Ama Otto sıradan
bir penguen yavrusu değil.

Onun önemli bir görevi var...